

Молодий комуніст

Орган Кіровоградського обласного ЛКСМУ

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Четвер, 8 січня 1987 року

№ 4 (3823).

Ціна 2 коп.

Закон комсомольського життя

25 грудня 1986 року опубліковано проект нової редакції Статуту Всесоюзної Ленінської Комуністичної Спілки Молоді.

Статут ВЛКСМ — закон комсомольського життя. Брати участь в обговоренні його проекту має право кожен комсомолец.

Не лише комсомольцям, але й більшості радянських людей не байдуже, якими принципами керується комсомол у своїй діяльності. Вони також мають право висловити свою думку. Традиції комсомолу, досвід усіх поколінь комсомольців наше спільне надбання, і ставитися до них слід бережно.

Підсумок обговорення у квітні нинішнього року XX з'їзд ВЛКСМ. Цьому з'їздові належить відіграти важливу роль в історії комсомолу.

Після квітневого (1985 р.) Пленуму ЦК КПРС, XXVII з'їзду партії наша країна сміливо рушила вперед, оновлюючи всі сторони життя суспільства.

Зміни відбуваються в економіці та соціальній сфері, у суспільно-політичному житті, народній освіті та культурі. Виробляється нове мислення, поглиблюється соціалістична демократія.

У ході перебудови формується та утверджується новий, ширший погляд на місце молоді у її суспільно-політичній організації в житті країни.

«Лише довіра, відповідальність, реальне включення у вирішення великих державних завдань, політичних питань, управління народним господарством, у вирішення питань моральності, порядку робитимуть нашу молоддь активною, ще відданішою ідеям соціалізму». У цих словах Генерального секретаря ЦК КПРС Горбачова М. С. відобразилось уважне ставлення партії до підростаючого покоління.

Утвердження вірності комсомолу справі партії, його згуртованості навколо КПРС — найважливіше положення Статуту ВЛКСМ у новій його редакції. У цьому — об'єктивне відображення одностайної підтримки комсомольцями новаторського політичного курсу партії.

Молодь рішуче висловила за прискорення соціально-економічного розвитку країни, за перебудову, за демократизацію та розширення гласності, за опору на ініціативу і самодіяльність. Молодь шукає можливість виявити себе. Це засвідчили звітно-виборні збори у комсомольських організаціях.

Авторитет ВЛКСМ серед молоді у цій обста-

новці прямо залежить від того, наскільки повно і послідовно зможе він відобразити прагнення молоді вийти на найпередовіші, ударні ділянки боротьби за здійснення рішень XXVII з'їзду КПРС.

Авторитет ВЛКСМ залежить і від того, наскільки повно і послідовно зуміє він, спираючись на ініціативу та самостійність юнаків та дівчат, позбутися формалізму, заорганізованості та бюрократизму, чужих самій природі молодіжної комуністичної Спілки.

ВЛКСМ — живий організм, що розвивається. У ньому нетерпимий застої, закостенілість форм та методів роботи. Кожне нове покоління у комсомолі, зберігаючи його основоположні ідеологічні та організаційні принципи, засвоюючи досвід попередніх, вносить в нього подих життя, дух оновлення, енергію молодості.

При підготовці проекту нової редакції Статуту ЦК ВЛКСМ керувався положеннями нової редакції Програми та Статуту КПРС.

Одне слово, зміст внесених до Статуту змін і доповнень у тому, щоб забезпечити докорінну перебудову роботи комсомолу, зв'язок із життям та простір для ініціативи і самодіяльності кожної організації, кожного комсомольця у здійсненні прискорення соціально-економічного розвитку країни.

Серед найважливіших завдань комсомолу у проекті нової редакції Статуту ВЛКСМ ставиться завдання формування у молоді марксистсько-ленінського світогляду.

Від того, як дивиться молодь на світ, як оцінює явища дійсності, в кінцевому результаті залежить її життєва позиція.

Як ніколи актуально лунає сьогодні ленінський заповіт молоді «Вчитися комунізму». У сучасних умовах він наповнюється новим змістом.

Статут вимагає від кожного комсомольця виховувати і берегти в собі почуття любові до Батьківщини, відповідальності за долю соціалізму та миру. Він вимагає шанобливого ставлення до історії Вітчизни і революційної боротьби, культурної спадщини, досвіду старших поколінь.

Статут вимагає від кожного комсомольця зміцнювати дружбу народів СРСР, бути патріотом-інтернаціоналістом, давати рішучу відсіч будь-яким

проявам буржуазно-націоналістичної ідеології, якою б машкарою вона не прикривалася.

Багато положень Статуту спрямовані на те, щоб молодь вчилася пов'язувати свої інтереси з інтересами суспільства. Комсомол повинен формувати у кожного члена ВЛКСМ ясне усвідомлення того, що при соціалізмі задоволення матеріальних та духовних потреб молоді обмежене лише одним об'єктивним фактором — можливостями суспільства.

Прискорення соціально-економічного розвитку всього суспільства на основі науково-технічного прогресу відкриє нові можливості для всебічного розвитку особистості.

Багато в чому по-новому лунає сьогодні ленінська думка про те, що «тільки в праці разом з робітниками і селянами можна стати справжніми комуністами».

Ставлення до праці, навчання — найважливіший показник ідейної зрілості та культури молоді людини.

Навчитися ставити громадське вище особистого — ось що необхідне молодій людині, яка пов'язала свою долю із комуністичною Спілкою молоді.

Від усіх комсомольських організацій, від кожного члена ВЛКСМ сьогодні вимагається бути на найпередовіших, ударних ділянках боротьби за прискорення соціально-економічного розвитку країни. Їхнім обов'язком, відзначається у проекті Статуту, є участь в інтенсифікації виробництва, впровадженні досягнень науки і техніки, передового досвіду, нових форм організації праці, господарювання, посиленні режиму економії та бережливості, напруженні навчання, підготовка до життя і праці.

У проекті Статуту ВЛКСМ закріплюються перевірені часом принципи та норми комсомольського життя. Непорушним залишається принцип демократичного централізму. Зміни насамперед спрямовані на поглиблення внутрішньої демократії, розширення самодіяльності комсомольських організацій.

Дальшого розвитку набувають положення, що стосуються активності членів ВЛКСМ, їхньої відповідальності за належність до Ленінського комсомолу. Авторитет комсомолу, сила комсомольського впливу визначаються ставленням юнаків [Закінчення на 2-й стор.]

ПРЯМА ЛІНІЯ

УВАГА! УВАГА! УВАГА!

Всім, кого цікавлять питання сімейного підраду!

До редакції надходять листи, лунають телефонні дзвінки з проханням розповісти про сімейний підрад, досвід, проблеми його впровадження. Одним з перших в області за нього взялися господарства Кіровоградського району.

Якщо ви хочете детальніше довідатися про все, що стосується цієї прогресивної форми господарювання, подзвоніть у редакцію газети «Молодий комуніст» У СУБОТУ 10 СІЧНЯ З 10 ДО 12 ГОДИНИ РАНКУ. На ваші запитання відповідь дасть голова Кіровоградського райвиконкому Олег Володимирівич ДЕНИСЕНКО.

Номери телефонів — 2-59-82, — 2-55-65.

З 12 до 13 години в актовому залі правління обласної організації товариства «Знання» з О. В. Денисенком проходитиме зустріч. Запрошуються усі бажаючі. Адреса правління: м. Кіровоград, вул. Леніна, 33.

Якщо кому не вдається додзвонитись чи потрапити на зустріч, надсилайте на адресу редакції телеграми або листи із запитаннями. Їх ми також не залишимо без уваги.

РОЗПОВІВ ВЕТЕРАН ПРО ДОЛЮ

Уроком мужності, виховання у юнаків непримирності до ворогів нашої Батьківщини стала зустріч призовників Кременчука з почесним громадянином міста Хальберштадта Німецької Демократичної Республіки Г. П. Шматковим — машиністом залізничного крана Кременчуцького ремонтно-енергетичного заводу.

Григорій Прокопович — один з небагатьох, хто залишився в живих, в'язнів філіалу концтабору Бухенвальд поблизу Хальберштадта. У своєму виступі він розповів хлопцям, як у роки війни його разом з тисячами юнаків і дівчат Кременчука фашисти насильно вивезли в Німеччину.

Григорій тричі тікав. Ного ловили, били і знов відправляли на каторгу. Він був приречений. У концтаборі картички обліку, яку йому прислали після війни служб розшуку Міжнародного Червоного Хреста в Женеві, в графі «категорія або причина для арешту» недвозначно записано «цивільний робітник, політичний», що означало смертний вирок.

— У Німеччині й окупованих фашистами країнах у роки другої світової війни були тисячі концтаборів, таборів знищення, в'язниць та їх філіалів, — говорив на зустрічі з призовниками ветеран праці. — В них перебувало близько 18 мільйонів в'язнів, з яких 11 було знищено. Але досі багато нацистських в'язниць злочинців переживаються в США, Канаді, країнах Західної Європи.

О. ПАЛАНТ,
кор. РДАУ.
Полтавська область.

ки А. Ф. Шморун: «Вісвідомляємо, що з метою ефективного використання відходів з ДСП у цілу по виробництву шитових деталей встановлено спеціальний прес для пресування відходів. Для переробки відходів створено спеціальну бригаду. На жаль, через відсутність можливостей споживання, працювану ліфтовий

Клуб військово-патріотичного виховання

Подвигіві— сорок три роки

1944 року визволили Кіровоград, який двадцять дев'ять місяців знаходився в окупації, від німецько-фашистських загарбників.

З того часу, як на широких степових просторах нашого краю точилися запеклі бої радянських військ проти німецько-фашистських загарбників, минуло вже сорок три роки. Морозного ранку 5 січня 1944 року почалася Кіровоградська наступальна операція військ 2-го Українського фронту під командуванням генерала армії І. С. Конєва, в якій брало участь 550 тисяч радянських воїнів.

Після п'ятдесятихвилинного масованого удару всієї системи артилерії і завершення залпу «калюш», перейшли в наступ на Кіровоградському напрямку із району на захід від Знаменки з'єднання 5-ї і 7-ї гвардійських армій генерал-лейтенанта О. С. Жадова і генерал-полковника М. С. Шумілова, 53-ї армії генерал-лейтенанта І. В. Галаніна, 5-ї гвардійської танкової армії генерал-полковника танкових військ П. А. Ротмістрова. А на правому крилі фронту наступали з'єднання 4-ї гвардійської армії генерал-майора А. І. Рижова і 52-ї армії генерал-лейтенанта К. А. Коротеєва. Наступ військ 2-го Українського фронту підтримувала 5-а повітряна армія генерал-лейтенанта авіації С. К. Горюнова. Два ударних угруповання, долаючи шалений опір гітлерівців, просуваючись вперед в обхід Кіровограда — з північного заходу і півдня.

Бої за Кіровоград були жорстокими. Вони характеризувалися надзвичайно напруженою повітряною боротьбою. Німецько-фашистські загарбники всіляко намагалися утримати Кіровоград, який займав особливе місце у всій системі гітлерівської оборони на Правобережній Україні.

Долаючи ворожий опір, наші війська просуваються вперед. Вранці 7 січня з'єднання 7-го і 8-го механізованих корпусів і 5-ї гвардійської армії обійшли Кіровоград з північного заходу і оволоділи роз'їздом Лелеківка. В той же час передові частини 18-го танкового корпусу, наступаючи в південній частині Кіровограда, вийшли в район Новопавлівки і перерізали дорогу Кіровоград — Рівне.

Таким чином, з'єднання двох ударних угруповань 2-го Українського фронту перерізали всі шляхи противнику для відступу на захід. В районі Кіровограда і Лелеківки були оточені частини 10-ї, 11-ї, 14-ї танкових і 376 піхотної гітлерівських дивізій.

Йшли жорстокі бої з оточеними ворожими угрупованнями на близьких підступах до Кіровограда, на його околицях і вулицях. Кожен будинок, кожну вулицю фашисти утримували з надзвичайною запеклістю. Вони перетворили будинки міста в вогневі гнізда оборони, стріляли з горищ, вікон, підвалів.

Фашисти намагалися вирватися із кільця в західному напрямку Радянських військ героїчно відбивали контратаки гітлерівців і здобули славу перемог.

Син білоруського народу, комуніст, гвардії капітан М. П. Котловець, командир першого танкового батальйону 41-ї танкової бригади, в районі Лелеківського роз'їзду своїм танком розбив 7 ворожих машин. За свій подвиг М. П. Котловець був удостоєний звання Героя Радянського Союзу.

Жорстокі бої точилися в районі села Прибережного (Старий Данціг). Героїчно знищувала наступуючих гітлерівців гарматна обслуга комуніста старшини І. Г. Шабанова із 7-го артилерійського полку 9-ї гвардійської повітряно-десантної дивізії. Від ворожих осколків загинули навідник сержант Ф. Юркін, заряджаючий солдат Світланов, піднощик снарядів Пономарьов. Тоді Шабанов, будучи пораненим, сам із гармати знищив чотири танки. Ворог не пройшов. У цьому бою загинув хоробрий воїн І. Г. Шабанову посмертно було присвоєно звання Героя Радянського Союзу.

Мужньо діяв у боях за Кіровоград командир саперного відділення 50-ї стрілецької дивізії вірменин сержант Оганесян Галуст Єгорович. Він зі своїм відділенням розмінував вулиці обласного центру в ході бойових дій. І хоча Оганесян був поранений, та залишався в строю і надихав своїх воїнів на подвиг. За хоробрість Г. Є. Оганесян був нагороджений орденом Слави III ступеня.

В бою за висоту поблизу села Грузького ворог перейшов у контратаку на підрозділи 233-го артополку 95-ї гвардійської дивізії. В цій складній обстановці гармати сержанта, комуніста Б. Г. Габдрахманова. Він своєю гарматою знищив три ворожі танки і два танкові кулемети. Після того, як закінчилися снаряди, важко поранений гвардієць автоматом розстрілював наступаючих на батарею гітлерівських автоматників і затримав їх до підходу наших підрозділів. Б. Г. Габдрахманов був посмертно удостоєний звання Героя Радянського Союзу.

В критичний момент бою в районі села Понькиного Новомиргородського району, коли ворожі танки прорвалися на передній край підрозділу 441-го полку 110-ї стрілецької дивізії, молодший сержант Н. Я. Ахрімєнко об'явив себе протитанковими гранатами і кинувся під гусениці ворожого танка. Герой загинув. Гітлерівські броньовані машини зупинилися. Це дало можливість нашим підрозділам зміцнити передній край оборони. За героїчний подвиг Н. Я. Ахрімєнко посмертно удостоєний звання Героя Радянського Союзу.

Долаючи опір гітлерівців, воїни частин і з'єднань 5-ї і 7-ї гвардійських та 5-ї гвардійської танкової армій в ніч на 8 січня

ко-фашистських загарбників.

Жителі міста радісно зустріли радянських воїнів-визволителів. Скрізь було чути вигуки: «Рідні! Ми чекали вас, ми вірили, що ви прийдете і визволите нас від окупантів. Дякуємо вам, доблесні воїни!».

Особливо запеклі бої точилися 9 січня. Ворог доклав усіх зусиль, щоб утримати за собою хоч деякі шляхи для виходу через Лелеківку. Він безперервно контратакував. Наша артилерія і авіація спрямували на загарбників всю силу своєї зброї. Поле бою було охоплене димом і вогнем.

Відважно діяли ескадрильї старшого лейтенанта Г. Александрова і капітана Г. Красоти. В результаті бомбових ударів було знищено 25 танків і автомашин.

10 січня війська 5-ї гвардійської армії у взаємодії з частинами 7-го і 8-го механізованих корпусів та з'єднаннями 7-ї гвардійської армії завдали рішучого удару по оточеному ворожому угрупованню і повністю знищили його.

У визволенні обласного центру брали участь воїни 30 національностей нашої Вітчизни, в тому числі чимало наших земляків.

Тисячі комуністів і комсомольців, солдат, сержантів, офіцерів і генералів 2-го Українського фронту, вірних синів і дочок російського, українського, білоруського, казахського, узбецького, татарського та інших народів нашої Батьківщини за героїчні подвиги під Кіровоградом були нагороджені орденами і медалями, а найхоробріші з них — В. І. Акімов, І. О. Антипін, Н. Я. Ахрімєнко, М. І. Гловат, Б. Г. Габдрахманов, І. Ф. Зибін, М. П. Котловець, І. Г. Шабанов, З. Ш. Шайморданов, Г. І. Пенєжко були удостоєні звання Героя Радянського Союзу.

Минуло 43 роки відтоді. Там, де точилися запеклі бої, тепер виростили корпуси фабрик і заводів, житлові будинки, а Глибока балка покрита садами і виноградниками. Трудящі Кіровоградщини, як і всі радянські люди, безмежно вдячні рідній Комуністичній партії, воїнам-визволителям. Вони ніколи не забудуть про безсмертні подвиги радянських воїнів і партизанів. На місцях героїчних боїв і вулицях Кіровограда та інших населених пунктів споруджені меморіальні пам'ятники на честь воїнів-визволителів. Все це має важливе значення для патріотичного виховання радянських людей, насамперед молоді.

І. АРТЕМЕНКО, кандидат історичних наук, доцент кафедри історії КПРС педінституту, учасник визволення Кіровограда.

8 СІЧНЯ — 43-я РІЧНИЦЯ

ВИЗВОЛЕННЯ КІРОВОГРАДА

Це вже стало традицією — у дні великих свят сюди, на меморіальне кладовище, приходять люди, щоб поклонитись пам'яті полеглих героїв, які визволяли наше місто від ворога. Прийде сюди і пін, ветеран Великої Вітчизняної П. В. СТРЕЛЬЦОВ, щоб покласти квіти на могилу загиблів, з якими разом йшов у бій у січні 1944-го. Фото В. ГРИБА, В. НОВПАНА.

Видатний радянський російський поет Михайло Луконін — один з учасників визволення Кіровограда. П'ятнадцятий зошит його поеми «Дорога к миру» присвячений тим незабутнім дням. Він так і називається — «Кіровоград». Уривок з поеми пропонуємо нашим читачам.

Михайл ЛУКОНІН

КИРОВОГРАД

Рассвет сигналом махнул
долгожданым,
Лелековку гусеницы жевали.
Фашисты, стальным охваченные
арканом,
из города просочатся едва ли.
Мосты запрудив и дороги притиснув,
город совсем опоясали за ночь:
окрапны города — наши танкисты,
солдатские хутора — партизаны.
Четвертого землю, покрытую мраком,
небо снегом осыпало черным
и крупным.
Немцы разлеглись по глубоким
оврагам,
половодье перепрыгивало по трунам.
Пятого января на рассвете
город, глаза нам пожарами выев,
наши машины разгоряченные встретил,
подбрасывая под них мостовые,
протягивая нам мосты и заборы,
улицы-руки простирая нам с гулом.
Пошли перед нами следопыты-саперы,
пехота — сразу к центру шагнула.
Улицы пересекают траншеи.
Радисты разглядывают их пулеметом.
Фашисты присели там, выткнув шеи,
как будто их одолевает дремота.
Улицы отзываются громом и хрустом,
потом все обрушилось,
закружилось,
сломалось.
В эту минуту стало тихо и пусто,
так тихо и пусто,
что воробы испугались.

«Город свободен, —
остается на месте!» —
Радист передал приказание комбата.
Сема горько сказал:
— Вот, приехал к невесте.
— Выходите, выходите, ребята! —
Мы оказались в бущующем круге.
Зная, что их ни за что не осудят,
девушки, вскинув легкие руки,
встают на носки, зажмуриваются
и целуют...

Солнце поднимается выше.
Январь в пачаде. А погода какая!
Уже почернели задымленные крыши,
как мехалики после большого похода.
Сосульки, желтые от дыма времянки,
спесили хрупкие ноги с карлизов.
На шпиль пад калачное румяной
клок облака утреннего ланцапа.
Девушки смеются от счастья:
— Как мы ждали вас! Как мы ждали,
родные! —

Я замечаю сигналы радиста
я к машине иду. Не досказано, жалко.
— Что случилось?
— Приказ: «Сосредоточиться быстро.
В восемь тридцать. Около парка».
— Прощайте! — говорю я. — Пора нам,
депята.
— Жалко. Так скоро. Заедете, может?
— Может, заедем по дороге обратно, —
говорю я, а что-то сердце тревожит.
Сема адруг:
— До свиданья, Раса! —

И легонько в плечо ударяет ладошкой. —
До свиданья, Свиридова. Мишей все
боньшес?
Руку. Горькая, имя ваше не помню... —
И сразу стало тихо в округе.
И слышно — капли постукивают
о камень.
Девушки, прислонившись друг к другу,
изумленным поблескивают зрачками.
Словно молния тишину осветила, —
на Сему обрушилась руки и губы.
— Сема, Руденко, что же ты, милый!
— Что же ты! Опоздал ты! Вот если бы
Люба...
— Что с Любой? — спрашиваю,
замыряя. —
Не плачьте! — приказал я им строго.
Лпцом к броне прислоняется Рая.
— Не успея ты. Ты бы раньше помяно.
— Не удалось ей спастись...
Как ждала тебя, Сема!..
— После победы мы летели как птицы...
— Где она?
— Стали у них эсэсовцы дома.
Когда вернулась...
Гад решил объясниться.

В морду кружкой влепила — согнулась
жестянка.
Ты помнишь, ведь умела подражаться!
Он довес на псе, этот немес из танка,
и угнали ее в Германию. В рабство...
Коля, радист наш, отбросил окурок.
— За Уралом нам придется жениться!
— Почему так?
— А что же, — отвечает он хмуро, —
тут каждая нагляделась на фрица.
— Брось наговаривать на девушек,
Коля, —
обрезал механик.

— Что, неверно, Нехода?
— Что же они, не советские, что ли?
— Дело не в этом, а привыкли.
Три года.
— Привыкли? А тогда почему же
они из Германии под пулями убегают?
Ничего не страшило их: ни голод,
ни стужа!
Кто листовки тут издавал к Перлмоаю?
Не их ли фашисты водили под стражей?
Хлеб несли они партизанским отрядам,
и старые наряджались, и мазались
сажей,
и горбились, чтоб не поправиться
гадам...

Фашизм на них обрушился второе,
тоску по свободе
они испытывали всем сердцем.
Мы на танке —
пас возводят в героя,
а они,
безоружные,
не поддались ниоземцам!
Мы перед ними должны извиниться.
Они страдали не меньше любого
солдата.
А го, что они оказались в лапах
у фрица, —
в этом, друг мой, мы с тобой виноваты.
Так грохочет вдоль поломанных улиц,
и тишина подпрыгивает к заборам.
— Сема, мы еще не вернулись!
— Не вернулись и аериемся не скоро.
Город обдут январем необычным,
окна сняют теплыню досрочной,
и смех мешается с говором птичьим,
с грохотом трубы водосточной.

ФІЗКУЛЬТУРА — ТОБІ І ВСІМ

3 А СХІДНИМ календарем нинішній рік визначено роком Зайця. Ма-
буть, тому зайчі прикмети зустріли нас
на початку рейду по спортивних спо-
рудах обласного центру. В районі Но-
вомиколаївського пляжу зацікавились
жвавою розмовою двох дівчаток. П'я-
тикласниці середньої школи № 25 Віта
Пранова та Катя Темченко розгадува-
ли візерунки на снігу. Побачивши нас,
вони відверто зраділи:

— Допоможіть — чиї це сліди? Зай-
ця чи лисиці?

То були сліди вухатого.

— Дівчата, а лижників ви не бачи-
ли? — запитали ми.

Та ті лише відповіли веселим сміхом.

— Які там лижники? Лише — дичина.

Із сумом пригадали ми рішення Ки-
ровоградського міськвиконкому від
19 червня 1986 року за номером 479
«Про підготовку та проведення у місті
зимового масово-оздоровчого і спор-
тивного сезону 1986—1987 років». В
одному з його пунктів чітко визначе-
но: «...До 1 грудня створити та забез-
печити роботу у зимовий період лиж-

влаштовує тут льодовий майданчик —
тільки займайся...

Під час рейду ми зіткнулися лише з
недоліками, і тому з радістю поділися
за вказаною адресою. Тихо й затишно в
кабінеті директора школи Р. С. Кошляк.
Раїса Семенівна поділилася своїми
планами на зимові канікули — лижні
кроси, хокейні змагання, навіть лиж-
ний пробіг вчителів. Рейдужні плани
свого керівника підтримали також вчи-
телі фізвиховання Г. Щорба та М. Бі-
локоз.

— Сьогодні у Палаці піонерів наші
вихованці гідно захищали честь школи
на шаховому турнірі.

Ми поцікавилися шкільним складом
команди шахістів. У відповідь гордо
пролунали:

— Три хлопці і одна дівчинка!

Оце так масовість!

Наша довідка: в своєму розпоряд-
женні СШ № 4 має понад 60 пар лиж,
30 пар ковзанів з черевиками, 10 сан-
чат. Ми не сумніваємося, що працюва-

РЕЙД «МК»

По сліду зайця...

них баз у парках 50-річчя Жовтня, Пе-
ремоги, імені Леніна, на стадіоні
«Спартак» та в районі Новомиколаїв-
ського пляжу».

Товариство «Буревісник» (голова
М. Фукс) ще тільки збирається відкри-
вати лижну базу, на якій припали пи-
лом понад 150 пар лиж. А як вони по-
трібні нині любителям зимових видів
спорту!

Поряд з цією базою знаходиться
стадіон «Спартак» колективу фізкуль-
тури профспілки авіапрацівників (ди-
ректор — М. Есауленко). Біля вхідної
арки нас зустріла порожня дошка ого-
лошень. Втім, тут немає нічого дивного,
адже писати ніпрощо. Бігова доріжка
футбольного поля вмістила в собі ве-
ликі «чугури снігу, між якими люби-
телі ранкового бігу проклали «заячу
стежку». Спочатку ми подумали, що
дирекція стадіону планує тут масові
зимові змагання допризовної молоді
по бігу з перешкодами. Деякі прояс-
нення вніс сторож:

— Ви хто такі? І чого тут ходите?

Надальше перебування на спартаків-
ській базі ми визнали зайвим. Тут явно
гостей не чекають до кінця зими. Пря-
муючи до виходу, помітили трьох хло-
пчиків з ключками — Андрія Разлива-
на, Ігоря Рапота та Андрійка Соколова,
що мешкають по вулиці Цюлківсько-
го. Вони ганяли шайбу на самостійно
розчищеному п'ятчку площадки, яку
залили тільки один раз.

— Нам дуже хочеться зіграти в
справжній хокей, — пожалівся Ігор.
Наприклад, з командою вулиці Куй-
бишева. Літом ми постійно змагаємося
з нею на футбольному полі, а нині — зи-
ма. Та до нас немає нікому діла. Про
турнір «Золота шайба» дізнаємося тіль-
ки з «Піонерської правди». Звертали-
ся у школу, до інструкторів стадіону,
але у відповідь тільки обіцянки. Зараз
навіть пункт прокату не працює.

А ось що розповів нам завідувачий
міським відділом народної освіти
В. Дрига:

— У більшості шкіл залито катки.
Проводяться масові змагання з хокею,
лижні естафети, ігри на повітрі та в
залах. Наприклад — школа № 4. Вона
знаходиться біля річки. Природа сама

ти двом вчителям з чотирма шахістами
значно легше, ніж ставити на лижі та
ковзани понад сто школярів кожного
дня канікул.

Зацікавив нас і «природний дарунок»
Ігулу, який щедро скував береги
товстим льодом. Ось тільки сніговий
покрив на ньому ще тонший.

До нинішнього року школі допома-
гала жед № 6, яка часом вирішувала
проблему заливки катка. Та, як з'ясу-
валося, у тресті «Зеленбуд» немає й
краплі бензину, щоб заправити водо-
воз і направити його до школи...

Середня школа № 6 доброю спор-
тивною базою пишатися не може. У
неї немає території для власного спор-
тивного майданчика. Але тут вийшли
з положення дуже просто. Діти, які
відпочивають у зимовому оздоровчо-
му таборі, разом з вчителями беруть
ковзани та лижі і йдуть займатися до
скверу Ленінського комсомолу та
стадіону факультету фізвиховання. На
жаль, на цей приклад закривають очі
керівники шкіл №№ 9, 13 та 19. Адже
під боком у них велика територія пар-
ку імені 50-річчя Жовтня.

Вже багато років запрошує до себе
відпочивати головна спортивна спо-
руда міста — стадіон «Зірка». Але
проблеми тут старі. Не працює буфет.
В пункті прокату з наявних 153 пар ко-
взанів зовсім відсутні розміри 35, 36,
37 — для жінок, а чоловічих — 41-42
розміри — тільки шість пар. Є про що
замислитись директору стадіону
Ю. Горюжанину, який, мабуть, і не здо-
гадується, що у комірчині загоспа-
мертвим багажем лежать ще дев'я-
носто пар пошкоджених ковзанів де-
фіцитного розміру. Допомогти з ре-
монтом може завод «Ремпобуттехні-
ка». Але туди ніхто не звертався.

І ми не здивуємося, якщо незабаром
на льодовій доріжці стадіону «Зірка»
теж з'являться заячі сліди.

Рейдова бригада: В. ПЕРЕВЕР-
ЗЕВ — старший спортивний ін-
структор облгагропрому, Л. ЛЕЙ-
БЕНЗОН — робітник заводу ра-
діовиробів, С. МАКСИМОВ.

СІЧЕНЬ СПОРТИВНИЙ

КАЛЕНДАР ЗМАГАНЬ, В ЯКИХ БЕРУТЬ УЧАСТЬ СПОРТСМЕНИ
КИРОВОГРАДСЬКОЇ ОБЛАСТІ

- 16—9 — першість України з легкої
атлетики серед школярів
(Київ);
- 8—11 — першість області з класичної
боротьби серед школярів
(Новоукраїнка);
- 19—11 — відкрита першість колекти-
вів фізичної культури Кіро-
воградщини з боротьби дзю-
до серед дівчат 1970—1973
років народження (Кірово-
град);
- 10—11 — перший тур республіканських
юнацьких зооцих змагань з
легкої атлетики серед спорт-

- сменів 1970—1971 років на-
родження (Кіровоград);
- 11—18 — чемпіонат республіки з бок-
су (Краматорськ);
- 13—18 — республіканські змагання зі
стендової стрільби (Одеса);
- 15—18 — чемпіонат УРСР з боротьби
дзюдо (Полтава);
- 18 — республіканські змагання з
велокросу (Бахчисарай);
- 23—25 — чемпіонат УРСР з легкої ат-
летики (Київ);
- 23—25 — чемпіонат республіки з лег-
коатлетичного багатоборства
(Запоріжжя).

КУХАРОЧКА

Відгупали, обтупуючи
налипли до чобіт сніг, у
низькому ганочку тракто-
ристи й шофери, погomo-
ніли, роздягаючись і поти-
раючи холодні з морозу
руки. Пообідали червоним
наваристим борщем і гре-
чанською кашею, та й, подя-
кувавши щиро, подались.
І в ідальні залягла тиша.

Не відразу. Відразу тре-
ба було поприбирати сто-
ли, сполоснути посуд, під-
мести й змити підлогу, і
Наталочка зивалась коло
тих столів, як бджілка у
полі. Бабуся її, кухарка
колгоспу імені Шевченка
Параска Федорівна Тищен-
ко, звикла уже до неавто-
матичної помічниці, а ми диви-
лись і дивувались: яка
метка та моторна!

— Канікули зараз, то я
приїхала до бабусі, —
каже Наталка. — Я шолі-
та й шозими на канікули
у Перазванівку приїжд-
жаю. І завжди допомагаю
бабусі.

Наталія Кузьменко вчи-
ється у середній школі
№ 10 м. Кіровограда, тре-
тьокласниця, вчиться на
«добре» й «відмінно». Вдома мамі все-все допо-
магає робити. А що вже
бабуся — не натішиться
такою кмітливою й щи-
рою до роботи онукою!
— Багато людей в кол-
госпній ідальні харчує-

ться? — запитуюмо Па-
раску Федорівну.

— Зараз трактористи,
шофери, будівельники. А
влітку... Студенти працю-
ють у колгоспі, жниварям
возимо в поле... І сто, і
двісті чоловік буває... Як
коли. Але ми вправляє-
мося. Правда ж, Ната-
лонько?

Наталія тільки усміхну-
лась до бабусі. Отак ус-
міхненою й сфотографу-
вали ми її за столом при
вікні, на шибках якого ро-
жево цвів січневий моро-
зець.

В. БОНДАР,
В. ГРИБ (фото).
Колгосп імені Шевченка,
Кіровоградський район.

У плавальному басейні

Січневий мороз розма-
лював шибки. А тут —
справжнє свято літа. З са-
мого ранку у плавальному
басейні середньої школи
№ 3 чути веселий сміх ді-
тяків. Блакитне дзеркало
(40 квадратних метрів)
манить до себе відблиска-
ми сонячного проміння.

Четвертокласники швид-
ко переодягаються і м'я-
кими килимовими доріж-
ками поспішають до ду-
шової. Тим часом зроблено
аналіз і необхідні вимі-
ри. Все в порядку.

Учитель-методист Б. В.
Григор'єв серед своїх ма-

леньких друзів.
Пропонує їм по-
змагатися — хто
з-під води найбіль-
ше бульбашок ви-
пустить. А далі —

весела естафета з дощеч-
ками, потім пірнатимуть
хлопці доскоду, наздоганя-
тимуть один одного, від-
даючи ладки.

— Плавання, — переко-
нано говорить учитель, —
незамінне для фізичного
розвитку дітей.

З кожним днем усе
більше дітей приходиться
до басейну. Значить тут і
на весняних, і на літніх ка-
нікулах маленьким та ве-
ликим школярам дарува-
тимуть здоров'я, силу, ве-
селий настрій.

В. НУЖНИЙ.
м. Знамянка.

Найкраще свято

Ось вони і настали
улюблені новорічні свята.
Чекання ялинки нагоро-
жено зустріччями з Дідом
Морозом, Снігуронькою,
казковими персонажами
(втім малютам вони більше
відомі як герої мульт-
фільму) Воаком та Зайчи-
ком. Святкові ранки для
наймолодших жителів на-
шого міста щодня прохо-
дять у приміщенні облас-
ної філармонії. На дітей
чекають ігри, атракціони,
танці навкруг яскраво
прикрашеної ялинки, лу-
нає сміх і весела музика.
Святковий новорічний кон-
церт підготували артисти
ансамблю «Ельфа» Кірово-
градської обласної філар-
монії.

К. ТЕРЕНЬОВА.

РЕПЛІКА

Обережно: дорога

дозу спиртного, зупинили
стражі порядку на доро-
гах. І тепер власнику
«ЗА-968 М» державний
номер 88-52 КДУ В. Сніса-
ренку, якого позитивно
охарактеризували на ви-
робництва, півтора року
не доведеться сідати за
кермо свого автомобіля.
Саме на такий строк його
позбавили посвідчення во-
дія.

Нерадісно завершив своє
особисте свято і апарат-
ник цеху № 7 комбінату
твердих сплавів і туго-
плавких металів В. Г. Ніко-
ленко. Розігрітий «сорочка-
градською» після відзна-
чення свого дня народ-
ження, тридцятирічний
ний виробничник потяг-
нувся до керма легкового
автомобіля «М-412» дер-
жавний номер 28-89 КДР.
А чому б не провітрити-

ся, промчавши рівно опів-
дні вулицями міста, адже
і «Москвич» не сніг, і по-
свідчення шоферського
при собі не має! А мож-
ливість похизуватися пе-
ред друзями є, отже —
вперед! І Валерій, свідо-
мість якого затьмарилася
«оковита», рушив. Що то
було за «катання», довів
акт медичного обстежен-
ня: у водія Ніколенка ви-
явлено середній ступінь
алкогольного сп'яніння.

А незабаром наступила
і розплата: адміністрати-
вне стягнення у вигляді
штрафу.

Хай це буде пересторо-
гою для кожного водія.

І. КАРАНТ.
м. Світловодськ.

Редактор
Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

«Молодой комунар» —
орган Кировоградского
областного комитета
ЛКСМ Украины.

На украинском языке.

НАША АДРЕСА:
316050. МПС,
м. Кировоград,
вул. Луначарського, 36.

ТЕЛЕФОНИ: редактора — 2-54-26; відпо-
відального секретаря — 2-55-65; відділу
робітничої молоді та внутрішньогоспо-
дарства, сільської молоді — 2-53-94; про-
паганди, листів і масової роботи —
2-59-82; учнівської молоді, морально-
естетичного виховання — 2-55-65; вій-
ськово-патріотичного виховання та спор-
ту, фотолaboratorії — 2-53-22; оголо-
шень — 4-28-96; коректорської — 3-61-83.

БК 03005.

Обсяг 0,5 друку арн

Індекс 81108

Зам. № 4. Тираж 83 200.

Газета виходить у вівторок,
четвер, суботу.
Друкарня імені Г. М. Димитрова
видавництва
«Кіровоградська правда»
Кіровоградського обкому
Компартії України
м. Кировоград, вул. Глінки, 2.